

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

LORI FOSTER

Cooperi lummus

Romaan

Originaali tiitel:
Lori Foster
Cooper's Charm
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Lori Foster
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02374020
ISBN 978-9949-82-550-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1

SEL MAIKUU KESKPAIGA VARAHOMMIKUL paistis ere päike. Karge õhk lõhnas niiskete lehtede järele – see hõng oli meeldiv, maalähedane. Lähedalasuvast järvest tõusnud udu kattis maapinda, keereldes naise tennistes jalgade ümber.

Phoenix Rose seisis puhkekeskuse kõrgel paikneva sissepääsu juures ja vaatas alla igas suuruses haagissuvilate ja matkautode korralike looklevate rivide ning arvukate kämpingumajade ja lihtsa telkla peale. Kõik oli vaikne, nagu poleks keegi veel ärganud.

Ta võinuks parkida auto alumisse parklasse, lähemale oma sihtkohale, aga ta tahtis veidi aega paika silmitseda.

Pealegi, pärast mõnetunnilist autosõitu oli nauditav jalgu sirutada.

Sügav hingetõmme täitis Phoenixi kopsud värskes õhuga ja südame lootusega.

Hommik oli nii pimestavalt kaunis, et tema prillide külge kinnitatud päikesekaitseid vähendasid vaid kõige hullemat eredust; ta pidi panema käe varjuks silmade ette, kui vaatles Cooper's Charmi karavanipargi ja puhkekeskuse arvukaid ainulaadseid külgi.

Enne oma CV saatmist vastuseks internetis avaldatud tööpakkumiskuulutusele oli ta põhjalikult uurinud kogu teavet, mida võis leida. Ta oli uurinud ka kaarti, et tutvuda puhkekeskuse kujundusega.

Koduleht ei teinud keskusele au.

See koht oli ilusam, kui Phoenix oli oodanud.

Ühel küljel ääristas krunti ja selle sissepääsu tihe mets, nii et keskus tundus privaatsena, isoleerituna. Teisel küljel eraldas igihaljaste puude rivi parki vanamoelisest autokinost, mis ei pakkunud öiseid seansse mitte ainult puhkekeskuse küllastajatele, vaid ka ala ümbritseva Ohio osariigi väikelinna Woodbine'i elanikele.

Päris puhkekeskuse lõpus oli karjäärast kujundatud suur järv, mis tungis maismaasse ja lookles selle ümber, enne kui kadus päikselisse uttu, tehes võimatuks hinnata selle tegelikku suurust. Praegu hõljusid udust esile ja siis jälle kadusid suured täispuhutud liumäed ja batuudid, püüdes enam-vähem rahulikus vees hulpides juhuslikku päikest. Phoenix ei suutnud kujutleda, et keegi läheks jäisesse vette täna – või isegi sel kuul –, aga internetiartikkel väitis, et järv on juba avatud nagu ka soojendusega bassein.

Phoenix pidi omanikuga kohtuma järve lähedal, kuid ta oli meeleka kohale tulnud veerand tundi varem, mis andis talle võimaluse ringi vaadata.

Pärast kuut kuud hotellitubades ja üht kuud puhkekeskusega tutvumist tundus Cooper's Charm juba nagu kodu. Siin leiaks ta rahu ja see tähendas palju, sest meelerahu oli nüüd juba liiga kauaks jäänud tabamatuks.

Teades, et ta öde ootab, tõmbas Phoenix telefoni välja ja tegi kaunist ümbrusest pildi, seejärel saatis selle Ridleyle, tippides: Jõudsin kohale.

Hoolimata varasest kellaajast, vastas Ridley otsemaid sõnumiga: Kas sa oled oma valikus kindel?

Täiesti, vastas Phoenix. Ta polnud terve igaviku milleski nii kindel olnud. Loodan, et töövestlus läheb kenasti.

Õde saatis lõputult usutava vastuse: Ta heidab sulle vaid ühe pilgu ja armub.

Phoenix isegi muigas, pööritades silmi. Ridleyl oli petlik arusaam, et kõik teised jagasid tema erapoolikut ja jumaldavat ettekujutust. Täna väga – ma rahuldun töökohaga.

Hoi mind kursis. Armastan sind.

Phoenixi süda paisus rõõmust. Ridley oli tema toetusrühm, tema tugi teel läbi paksu ja vedela, ning inimene, keda ta usaldas enim kogu maailmas. Tema vanemad olid küll ka suurepärased, väga tähelepanelikud ja kaitsvad, kuid see oli õde, kes Phoenixit kõige paremini mõistis. Sellest polnud lugu, et Ridley elustiil oli hoopis teistsugune või et nende eesmärgid elus olid nii erinevad.

Phoenixile meeldis teha midagi oma kätega, tegutseda ja ta tundis rahuldust hästi tehtud tööst.

Ridleye meeldis näha maailma, reisida peaaegu vahetpidamata uhketesse sihtkohtadesse; tal oli peen vaist kõige värskema moe suhtes ja ta põlgas igasugust korratust.

Erinevad, ent siiski igas mõttes parimad sõbrad.

Phoenix lõpetas sõnumivahetuse oma tavapärasel viisil. Armastan sind ka. Aidaaaaa...

Phoenix teadis, et Ridley on ikka mures, ja see vaevas teda. Nii väga kui ta ka hindas õe pühendumist, tahtis ta näidata end enesekindla ja sõltumatuna... sellisena, nagu ta oli kunagi olnud.

Phoenixile ei meeldinud olla nõrk ja talle ei meeldinud, kui tema elu mõjutasid teised, ometi olid mõlemad juhtunud. See oli tema võimalus saada uuesti tugevaks, võimekaks naiseks.

Kui kõik läheb hästi, siis võiks tänane päev olla sellele eesmärgile jõudmise algus.

Aega parajaks tehes jalutas Phoenix puhkekeskuse territooriumil, tutvudes sellega teel järve äärde. Ta tahtis tõepoolest uurida metsa ja väikesi omapäraseid majakesi, kus ta elama hakkab.

Sellest enam tahtis ta siiski olla järve ääres, kui saabub Cooper Cochran. Phoenix ei hiline, ta pole närvis ega aja untsu oma uut algust.

Kuid kahjuks just siis, kui ta sammus ümber kiikede ja liumägedega mänguplatsi, nägi ta liivasel kaldal seismas üksildast kogu, õngeritv käes.

Kas see oli Cochran?

Armas jumal, kui suurt kasvu ja muljet avaldava kehaehitusega ta oli: laiad jõulised õlad ja lihased reied. Phoenixil oli seda eba-meeldiv tunnistada, kuid see võiks talle probleeme tuua.

Lõppude lõpuks oli ta rängalt ja väga primitiivsel moel tunda saanud, et suurt kasvu mehed on ka võimukad mehed.

Vaatlemiseks peatudes vajutas Phoenix käe kõhule, et vaigistada närvilisi liblikaid, mis hakkasid meest nähes kõhus lendlema.

Tõusev päike kuldab mehe liivapruune juukseid. Kui mees õngenööri tagasi keris ja siis uuesti järve heitis, pinguldusid lihased tumeda sviitri all, mille käised olid küünarnukkideni üles keeratud, nii et näha olid karvadega kaetud pingul küünarvarred ja jämedad randmed. Pikki jalgu katsid kulunud teksased.

Mees näis olevat ligi kakskümmend sentimeetrit pikem Phoenixi enda meeter kuuekümmne kolmest sentimeetrist. Jumal, kuidas ta oli palvetanud, et Cochran oleks väiksem, vähem... aukartustäratav mees.

Puhkekeskuse kohta teavet leida oli olnud lihtne. Cooper Cochrani kohta... mitte nii väga.

Phoenix seisis paigale tardunult, püüdes veenda jalgu liikuma ja andes parima, et oma mõistusevastastest kahtlustest võitu saada, kuid äkitselt teadvustas ta valuliselt, et nad olid järvekaldal ainult kahekesi. Phoenix teadis, et mõistusega võttes polnud see probleem. Neid ümbritses palju inimesi, ehkki nad olid oma matkaautodes või kämpingumajakeses, nii et kartuseks polnud põhjust.

Mitte siin, mitte praegu.

Viimasel ajal oli hirm olnud siiski heitliku iseloomuga, sageli ilmus see eikusagilt. Phoenix oli alati suutnud varjata seda hirmu

oma vanemate eest, kuid Ridley oli hoopis teine tera. Õde võis heita talle vaid ühe pilgu ja sai kohe aru.

Kuid Ridleyle polnud praegu siin ja see töö oli oluline...

Mees oleks justkui teadnud, et Phoenix kogu aeg seal oli, ja heitis talle üle õla pilgu. Mehe silmi varjasid päikesepriillide peegelklaasid, ent ometi tajus Phoenix tema uurivat pilku ja pisukest üllatust. Ta teadis, et mees teda pilguga vaeb, ja see pani ta närviliselt nihelema.

Phoenixi arvates oli mees kolmekümnendate eluaastate keskel, ehk üheksa või kümme aastat temast vanem. Keegi ei peaks niusugust meest klassikaliselt nägusaks. Tema näojooned olid sama jõulised kui ta keha, tal olid tugev lõug, mehelik nina ja karmilt välja joonistunud põsesarnad.

Mitte just tüüpiline hea välimus, ent kindlasti ei jääks ta märkamatuks.

Phoenix nägi, et mees polnud sel hommikul habet ajanud, ja ta ei osanud öelda, kas mees oli juukseid kamminud. Järvelt tõusev kerge tuul ja udu võisid nendega mänginud olla, muutes need tavalisest veidi lainelisemaks.

Phoenix ei suutnud pilku mehelt kõrvale pöörata, ta ei suutnud isegi silmi pilgutada.

Mehe uuriv pilk hoidis teda paigal veidras meeltesegaduses, eba-meeldiv oli see ainult tundmatuse tõttu.

Lasknud Phoenixi järve poole tagasi pöördudes vabaks, ütles mees: „Kas te olete preili Rose?“

Sõnad näisid edasi kanduvat vaiksesse jahedasse õhku.

Phoenix neelatas. „Jah.“ Ta jälgis, kuidas mees heitis veel kord õnge vette. Paistis peaaegu nii, nagu annaks ta Phoenixile aega end koguda. Loomulikult ei saanud ta teada, miks naine nii tagasihoidlik oli. Mehe kannatlikkus, tema näiline huvipuudus aitas Phoenixil viimaks siiski lähemale liikuda.

Ta jälgis, kuidas mehe suured käed kerisid õngenööri aegamisi osavalt tagasi.

Phoenixi jalad vajusid pehmesse niiskesse liiva. „Ja teie härra Cochran?“

„Võite mind Coopiks kutsuda.“

Cochranil oli sügav muhe hääl, mis oleks pidanud panema Phoenixi end vabalt tundma, kuid selle asemel teravdas see tema tunnetust, et tegemist on koguka mehega.

„Mulle meeldib kalastada hommikul, enne kui kõik järve äärde kogunevad. Kas te olete varane ärkaja, preili Rose?“

„Tegelikult küll.“ Valge kajakas sööstis alla, liugles piki vett ja tõusis jälle lendu. Veepinnale tekkis säbarlainetus. Udu hajus iga minutiga, andes teed päikese soojusele. „Te teate, et mul oli oma maastikukujundusfirma.“ Nii palju oli ta mehele nende meilivestluses oma tegevusala kohta rääkinud. „Eriti suvel oli mõnusam alustada võimalikult vara. Mul on harjumuseks saanud kella kuueks üleval olla ja tegutseda.“

„Siin ei ole teil tarvis nii varane olla.“

„Hüva.“ Phoenix ei teadnud, mida veel öelda. „See järv on imeilus.“

„Ja rahulik.“ Sel korral, kui Cochran õngenööri tagasi keris, oli selle küljes väike ahven. „Kas te kalastate?“

Cochran polnud talle uuesti otsa vaadanud ja see tegi vestluse hõlpsamaks. „Kui olin noorem, käisime nädalavahetustel õega vana-vanematel külas ja püüdsime nende tiigist kala. See oli siiski aastaid tagasi.“ See oli veidraim töövestlus, mis Phoenixil eales oli olnud. See oli ka pingevabam, kui ta oli kartnud.

Kas Cooper Cochran oli seda niiviisi kavandanud – või ta lihtsalt armastas kalastada?

„Enam te koos kala püüdmas ei käi?“

„Vanavanemad surid just enne seda, kui sain kahekümneaastaseks. Kõigepealt vanaisa ja peagi vanaema tema järel.“

„Kahju kuulda seda. Kõlab, nagu teil oleksid neist ikka head mälestused.“

„Jah.“ Phoenix jälgis võlutult, kuidas Cochran eemaldas hõlpsalt kala suust õngekonksu, seejärel kummardus ja pani ahvena õrnalt vette tagasi, enne kui käsi loputas. „Liiga väike, et endale jätta?“